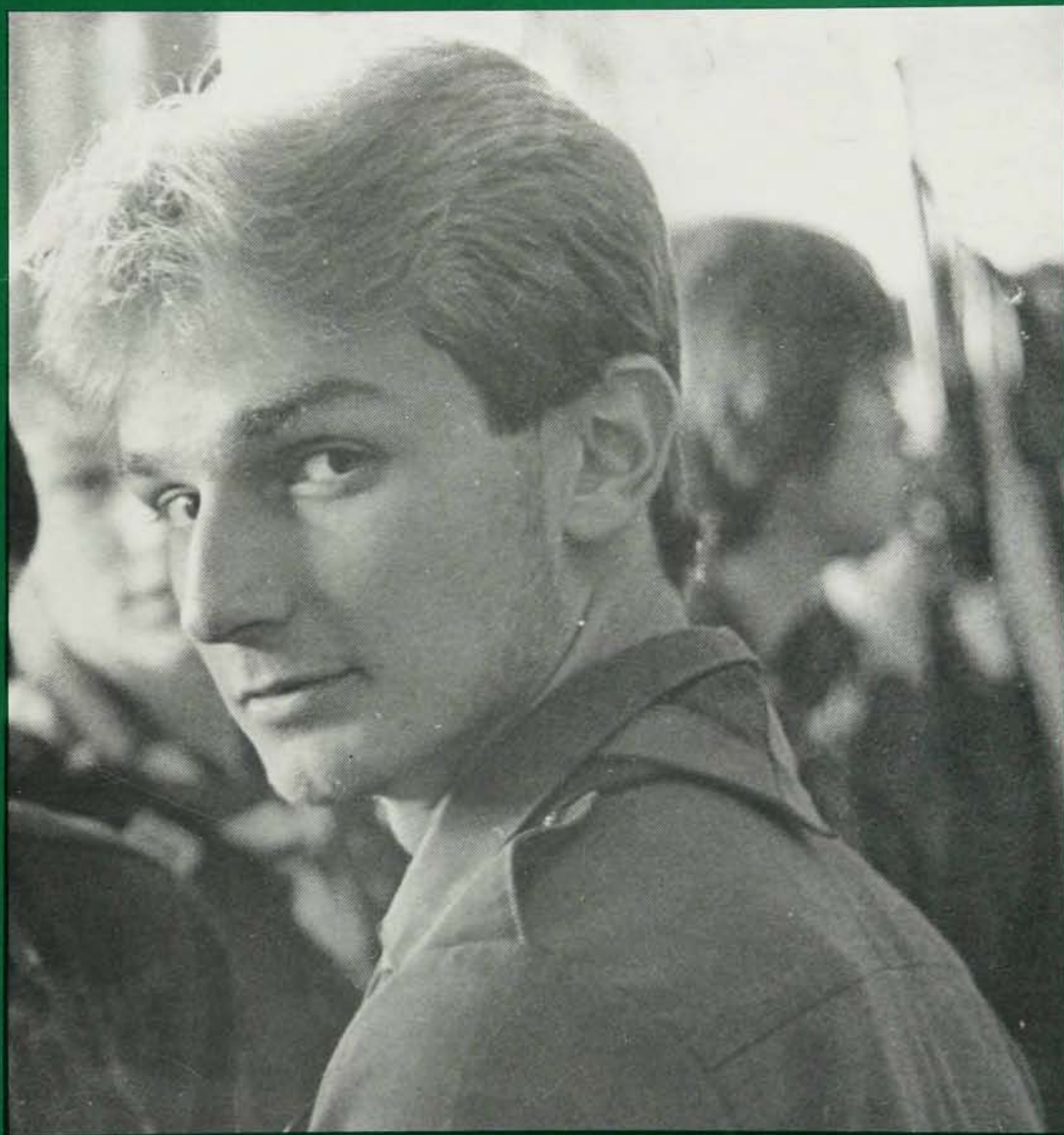

ЮНАК

ЧЕРВЕНЬ — JUNE 1985

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.
Видає Головна Пластова Булава.

Редагус колегія
Головний редактор:
пл. сен. Ольга Кузьмович
Члени редакційної колегії:
пл. сен. Роман Копач
ст. пл. Роман Ващук
пл. сен. Тоня Горохович
ст. пл. Олесь Кузишин
пл. сен. Олександра Юзенів.

- Усі редакційні матеріали слід слати на адресу головного редактора.
- Редакція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

ЗМІСТ

Сторінка

- 1 У київській Лаврі
- 4 Про що молився Сковорода
- 5 Надія Світлична: Пам'яті Мотрі Нинки
- 6 Г.Л.Н. Із народніх пісень християнської України
- Микола Зеров: Київ навесні ввечорі
- 7 В. Крищенко, О. Семенов: Назови мене коханою
- Максим Рильський: Київ
- 8 А. Вовк: Словник мудрої голови — Відповіді і пояснення слогогри ч.11.
- 9 До нас пишуть...
- 10 Чи знаєш Ти про УСП?
- 11 Спорт: В.К.С. — Лариса Дирій-Латиніна
- 13 Спорт: ст. пл. О. Данилюк і В. Шевчук — Турнір кошиківки Ордену Хрестоносців
- 14 Г. Кузишин: Вечір "Юнака" в Нью Йорку
- 16 Юначка Оля: Вечір "Юнака" в Торонто
- О. Симчич: Пишемо на одну літеру
- 17 Хроніка: У. Ременюк — Вечір юнацтва в станиці Дітройт
- 18 Хроніка: Т. Куліш — Концерт молодих бандуристів
- 20 Карась, ЧК: До водного табору
- 23 Веселий Куток
- 24 Список датків на "Юнака"

На обкладинці: мій друг Андрій
фото пл. розв. Андрій Олинець

ЮНАК

ЧЕРВЕНЬ — JUNE 1985

Ч. П. 3 (257)

РІК XXIII

Інтернаціональне стандартно-серійне число
0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА "ЮНАКА"

\$20.00 американських доларів
Ціна одного прим. — \$2.00

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.
АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.
З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

У КИЇВСЬКІЙ ЛАВРІ

Вид на Печерську Лавру

Входимо на територію Печерська. Ліворуч садки. Ось майнула широке шосе, звертаючи вниз до Ланцюгового мосту через Дніпро: це шлях на Чернігів. Перед нами золоті бані Лаври. Оглядаємо церкву Спаса на Берестові.

Тут саме була літня резиденція князя Володимира Великого, тут і помер він 1015 року. З вулиці церкви не видно: перед нею різні будови, з них одна з Миколаївських часів. В ній мабуть перебували — Тарас Шевченко, Панько Куліш, Микола Костомарів та інші члени Кирило-Методіївського Братства, які ще тоді мріяли про створення вільної України.

Підходимо до церкви. Її збудовано в XII сторіччі, і вона була родинною могилою князів Мономаховичів. Невеличкі бані її — набагато

Центральний вхід до Печерського Монастиря в Києві, Троїцька надбрамна церква

пізнішої будови — виведені в типово українському стилі. Біля церкви дзвіниця початку XIX сторіччя в стилі ампір. Ідемо далі поміж валями старої фортеці, минаємо старий порохований лях і перед нами зринає “економська брама” з Всехсвятською церквою над нею. Цю церкву, як і величезний мур, що оточує лаврську садибу, збудував гетьман Іван Мезепа.

Минаємо ці мурі й підходимо до головної “святої” брами. Над нею теж церква з XII сторіччя. Проходимо брамою на широке лаврське подвір'я. Праворуч величезна дзвіниця Шеделя з XVIII ст. висока на 96 метрів: це найвища будова в Україні. Ясного дня з неї можна бачити місто Переяслав на Полтавщині за 90 кілометрів від Києва. Кожний поверх її прикрашений колюмнами в дорійському, іонійському і коринтському стилях. Закінчується вона золотою банею.

Дзвіниця Шеделя і Трапезна церква

Довго можна дивитися на неї й милуватися геніальним твором мистця. Хоч вона велетенського розміру, але не видається важкою, незграбною.

Перед нами велика Лаврська церква з XI ст. Всередині, на жаль, не збереглося старого живопису: все знищено під час “реставрації” і замість старих фресок стіни розмальовані малярськими в стилі XIX сторіччя. Із старовини тут залишився нагробок князя Константина Острозького з кольорового мармуру.

Над царськими воротами в головному вівтарі — чудотворна ікона Успення Божої Матері, що до неї йшли щороку сотні тисяч з усіх кінців України. Задня “нерушима” стіна великої церкви звільнена від тиску, стоїть так, як стояла вона більш 800 років тому. Недалеко від церкви — Лаврська друкарня з музеєм при ній, в якому зберігаються стародруки, старі машини, кліше та ін. Ця друкарня славилася колись на всю Україну й далеко поза її межі. Книжки Лаврського друку йшли до Сербії, Болгарії та інших країн південно-східної Європи. Тут друкувалися не тільки самі богослужбові книжки. Перша історія України “Синопис”, граматика, словники українсько-слов'янські, греко-україно-латинські — все це виходило з друкарні, що відіграла велику культурну роль в історії нашої Батьківщини.

Успенський Собор Печерської Лаври перед зруйнуванням

Але ось зближаємося до Ближчих печер. Спиняємося біля критої галерії, перед нами найбільша Лаврська святиня.

Нам пояснюють, що ще до прийняття християнства Володимиром Великим 988 року — в Україні вже було чимало християн: у договорі князя Ігоря з Візантією частина тих, що підписували договір, клялася поганськими богами, а друга частина давала християнську присягу додержувати його. В Києві на Подолі вже стояла церква на честь св. Іллі. Баба Володи-

Успенський Собор Печерської Лаври — сучасний вигляд

мира — княгиня Ольга теж була християнкою. За тих часів молодий українець, родом з Любеча на Чернігівщині, охрестившись, пішов на Атос, де й постригся в ченці під іменем Антонія. Почувши, що Володимир охрестився, Антоній вернувся до Києва й почав жити у невеличкій печері, яких було дуже багато під Києвом. Чутки про нього, про його святе життя швидко поширилося по всій Україні й до нього почали приходити люди, що хотіли присвятити своє життя служінню Богові й людям. Печера була замала й тому прихожні почали жити в нових. Тоді то прийшов до преподобного Антонія юнак родом з Василькова під Києвом. Він був із знатного і багатого роду, але залишив світ і постригся в ченці. Це — преподобний Теодосій, який став порядкувати у печерному монастирі, що швидко збільшувався.

Ченці жили з праці своїх рук, часто не маючи навіть хліба. Вони не цуралися світу, бо вважали, що для рятування душі треба також

Святі Антоній і Теодосій Печерські. Церква Св. Миколая у Торонті, мистець — Іван Дикий.

помагати і служити людям. Тому то серед печерських ченців було багато лікарів, як наприклад, Демян, Аліпій (він же й мистець-маляр), Агапит. Між ними було багато письменних, що писали історію Рідного Краю. Істориком був літописець Нестор, відомий у всьому світі, преподобні Симон і Полікарп, що писали Патерика Печерського, в якому описане святе життя угодників. Справжня, активна їхня любов до ближніх, до своєї Батьківщини — зробили їх правдивими світильниками нашого народу.

Входимо до печер. Вузький коридор, де-не-де поширюючись, утворює невеличкі келії, в яких по обидвох боках лежать нетлінні тіла Святих Отців. Тут же і маленька печерна церква. Ідучи коридором, бачимо де-не-де маленькі віконечка, а над ними напис "затворник" і ім'я. Це наприкінці свого життя ченці замикалися в невеличких печерах, куди крізь віконечка їм давали воду, проскурки. Коли проскурка залишилася на місці, то це значило, що угодник помер, і тоді печеру його замуровували.

Ближні й Дальні печери — загальний вид

Скільки то сили духа треба було мати, щоб жити в цих печерах, в темряві, в безупинній боротьбі з привабами звабливого й барвистого світу й людського життя.

Зовсім близько над ними — на поверхні виріє повнокровне життя великого європейського міста з його турботами, стражданнями й радіощами, мчать авто, і трамваї, гудуть велетенські фабрики й заводи.

Тут же, де все в минулому, лежать святі тіла тих, що зрозуміли нікчемність життя без віри в Бога любови до ближніх, — тих, що свідомо залишили "суету сует" і присвятили своє

чернече життя Богові й людям. Тут панує спокій, мир і тиша...

Виходимо й прямуємо до Дальних печер. Над ними церква, збудована лаврським архітектором-самоуком Стефаном Ковніром. Дуже своєрідна будова, в якій гармонійно поєднано різні стилі. Тут — знову печери. Ідемо, читаючи написи з іменами спочилих святих. Не всі печери відкрито для відвідування. Дехто думає, що вони йдуть під самий Дніпро й виходять на Лівобережжі.

Вийшовши з печер, прямуємо садками до криниці св. Теодосія. Які ж гарні ці садки!

Копули Кирилівської церкви

Входимо за мур. Перед нами внизу рідний Дніпро, що мрійно, немов стомлено після бурхливої весни і палкого радісного літа, котить на південь свої трохи обважнілі хвилі.

Над нами височиться башта Мазепи. Сидимо тихо, згадуючи все, що бачили. Так, то ж нам пощастило оглянути велику християнську святиню, засновану ще до злощасного року 1054 — розподілу церков. Адже Лавра, як і римські катакомби, це святощі всіх християн.

Рoku 1941, через тиждень після зайняття німцями Києва, жахливий вибух знищив велику Лаврську церкву. Кому треба було її зруйнувати — ясно. Не дарма ж перед війною замінено її на антирелігійний музей, де брудними словами й нечистими руками паплюжено великі діла й життя Лаврських угодників Божих.

Василь І.
Скорочено за "На сліді", грудень 1947

ПРО ЩО МОЛИВСЯ СКОВОРОДА

(До 190-річчя з дня смерті)

— І де ж бо ті вірші запутались?

Нетерпеливо перегортав скрипти на столі своїми "музичними" пальцями. Темні густі брови насунені на очі раптом розлетілися, як два крила.

— Що так дивишся на мене, Михайле! Напевно знайду! Не смійся зі свого приятеля.

Так і бачив перед собою по-козацьки стрижену чорну чуприну хлопця, його карі очі, що жевріли гумором. Здавалося сміється з учителя, мовляв, "Ага! Учитель загубив вірші. А так учора на співі сварив на нього за ноти, що бозна де затратились. Ага!"

Немов на яву бачив Сковорода свого улюбленого студента, і лагідна усмішка скрасила його уста. Згадалось вчорашнє і картинки попливли: осінній сад, хористи перепочивають по співі, гуторять, хто на лавці, хто на траві, той медову грушку заїдає, а той любить червонобоким яблуком..., жартують. А ось Михайло несміло підходить, подає складений папір... "Це мої вірші."

А віршів таки немає на столі. Але... згадав. Він же тоді поклав папірець у гаманець. З довгої, як мішок кишені витягнув шкіряний гаманець... Ні й тут немає. Що ж це таке? Вже й темнішає. Крізь вікно вливаються вечірні сутінки, пропахлі осіннім ароматом, з висот спадає Господня риза. Підійшов до вікна... а там небесні сині... сині простори. Зорями замерхтіли. Внизу осінній вітер листясті взори мережить... Божественна краса... Чи люди бачать її? Чи відчувають серцем любов Господню..?

Снувались думки філософа... душа сповнялась молитвою... Перед очима знов виринула постать Михайла. — "О, Михайле, молюся про ласку для тебе в Господа нашого!..."

— А вірші?! Та ж я пообіцяв справити їх, завтра звернути! Мушу! —

Засвітив світильник. Щось забіліло на підлозі. А...а... так це ж і є та згуба! Де ж таки! Аж під стіл забігло!

Вигідно вмовстився біля стола, на малому стільці зі спинкою. Читав. Всю увагу його полонили латинські вірші Михайла. Талант є... вправляти треба. Поправляв, вигладжував. Та й листа написати б і про честолобство... А то воно закрадеться у молоде серце... і про товариство... це ж переважлива справа в житті молодої людини.

Найдорожчий Михайле!

Молюся про ласку для Тебе в Господа нашого! Зверни увагу на море серця Твого, Твоїх помислів і зваж, який вітер підіймає хвилювання, що наражає на небезпеку човник душі Твоїї. Чи не вітер честилобства? Старайся вимолити, щоб поспішив Тобі на допомогу Той, : "Єгоже вітри послушають". О, найдорожчий! Уникай товариства поганих людей! Уникай їх! Тікай від них далеко! Пам'ятай це!... Я не заспокоюсь поки не почую, що Ти злих людей уникаєш більше ніж отруйних змій. Пам'ятай, що Ти храм Божий. Збережи тіло в чистоті! А перш за все збережи душу!... Хай Христос просвітить своїм світлом кращі Твої нахили... Хай збереже Тебе...

Будь здоровий і веселий

Вельми люблячий Тебе
Григорій С.

Листи і вірші склав в обгортку філософ, поправив світильник, і відкрив свою улюблену книгу Плутарха.

Ле. К.

ЧИ ВИ ПЕРЕЧИТАЛИ ЦЕ ЧИСЛО "ЮНАКА"?

Якщо так, тоді спробуйте відповісти на такі питання:

1. Де друкувалася перша історія України?
2. Який був улюблений автор Сковороди?
3. Що відбувалося в селі Гошеві у Західній Україні?
4. Скільки вечорів "Юнака" вже відбулося в Нью Йорку?
5. В якому спорті Лариса Дирій здобула славу?

ПАМ'ЯТІ МОТРІ НИНКИ

Страшно подумати, що в цей Виликдень не радіють великою радістю передчасно померлі. Олекса Тихий, Юрій Литвин, Валерій Марченко, Любомира Попадюк. Правда, вони померли далеко, до нас доходив лише відгомін, часом спізнило. А тут, зовсім поряд відійшла від нас молода пластунка — Мотря Нинка. Тяжко уявити її інакшою, ніж ми бачили її, знали до її передчасної смерті. Недавно наш шестирічний син вимагав пояснити, чому померла Мотря? А як поясниш дитині, що ця таємниця незбагненна для смертних? Іншого разу Івась мені каже: "Мамо, вчителька питала, за кого сьогодні будемо молитися, — і я сказав: за мамину товаришку Мотрю..."

Звичайно, близькі знають її всебічно і зберігатимуть її образ гармонійним. А ті, хто знав її менше, можуть здивуватися, довідавшись, що в цієї молодої жінки, яка виросла на американському ґрунті, душа тужила за Україною, як мало в кого з її ровесників. Не за абстрактними вишневими садками і чорновусим козацтвом, не за легендою, а за реальною сучасною Україною, яку Мотря кілька разів відвідувала і якою марила постійно. Це була її мрія, її туга, її зболена любов. Мотря глибоко ховала її, не демонструвала ніколи, але туга завжди була в її очах і часом вихлюпувалась назовні.

Довірлива і наївна, Мотря широко дивувалася, чому їй боронять відвідати село, де колись росло дерево їхнього роду. Який у тому злочин, що вона хоче набрати в груди батьківського повітря? Чому це бажання сприймають як щось підступне, злочинне? Чому так жорстоко і підозріливо їй

відмовляються дати візу на ще одні відвідини України? Хто й навіщо поділив людей кордонами? Чому не вільно побачитися з родиною, з друзями, до яких вона прикипіла серцем? Часом вона телефонувала до Києва, але що скажеш друзям через казенний телефон з чужими слухачами? Мотря дуже страждала.

Ми бачилися рідко, хоч мали спільних друзів і спільний біль розлуки. Востаннє ми розмовляли по телефону на початку листопада минулого року. Мотря подзвонила до мене, коли мій чоловік голодівкою протестував проти розправи над М. Горбалем і Й. Зісельсом. "Я завтра поїду до Павла, я допомагатиму йому, чим тільки зможу", — говорила вона тоді тремтячим голосом. А в мене теж горло пересихало.

Вона не прийшла тоді до Павла, і ми не бачилися більше ніколи. Я догадуюся, чому вона не прийшла: злякалася свого безсилля. Так само, як я боюся тепер зустрітися з її батьком, чи тіткою. Слова такі дрібні і нікчемні.

Микола Горбаль — один з її друзів, конкретна частка живої України. Що може віщувати його арешт, особливо, як він — уже третій? Мотря ховала свій біль, наче равлик. Усміхалася, а очі були все сумні.

Кажуть, коли людина вмирає, її душа відвідує ті місця, які були дорогі їй за життя. Душа не визнає кордонів, не потребує віз. Тепер нарешті вона зможе навідатись і в Карпати, і в степи, і над Дніпро. Хай легкою буде її остання мандрівка!

пл. сен. Надія Світлична.

На світлині: члени проводу табору новачок на "Вовчій Тропі" в 1963 році.
В першому ряді, перша на ліво з квіткою в руках сл. п. Мотря Нинка.

Із народніх пісень християнської України

''РОЖА І В ТЕРНІ ГОЖА''

Рожа або троянда, кушувата рослина вкрита гострими колючками й з дуже гарними, різних колірів запашними квітами, в усіх європейських народів є відома як ''цариця квітів'' а рівночасно стала вона символом, зокрема в українських народніх піснях, жіночої краси, як фізичної так і моральної.

Народна пісня України дівочу вроду порівнює з повним квітом рожі й вродлива дівчина каже про себе ''моя врода, як повная рожа'', милий до милої звертається ''ой ти дівчино, повна рожо!'' а шлях встелений пелюстками рожі це шлях до щасливого подружжя і в одній із весільних пісень України співається ''до шлюбу йдемо, молодого ведемо, щипайте роженьки, стелить дороженьки''. Рожа і в терні гожа'' кажуть про гарну дівчину, хоч і убогу, в бідній одежі. Знову ж в українських приповідках, про неминучі дрібні неприємності, які в'яжуться з кожною приємністю, кажуть ''нема рожі без терня'', тобто без колючок.

З уваги на символіку рожі, як ''цариці квітів'' — згідно із дослідями наших учених, під західно-

європейським впливом, у наших стародавніх релігійних піснях рожа стала символом Пречистої Діви Марії, яка не тільки народилась з квітки-рожі, але ставши рожевим кушем, народжує і Сина-рожу: ''Ой на річці тихая вода стояла там Панна Марія білого сина купала а укупавши в тонкі кубочки положила, рожеву квітку Йому в руки дала: ой квітко, квітко, ясная усьому світу, усьому миру дивная!''

З цією символікою у зв'язку пояснюють наші дослідники всілякі зірки й рожі, вигравіровані на надгробних хрестах старовинних цвинтарниць України: це образи цього небесного раю, цієї вічної рожі, листочки якої складають собою спасенні душі — рожа це образ раю, образ вічного щастя.

Г.Л.Н.
За ''Шляхом''

Микола Зеров

КИЇВ НАВЕСНІ ВВЕЧЕРІ

Хоч як звели тебе ''гермокопиди''
І несмак архітекторів-нездар,
І всюди прослід залишив пожар, —
Ти все стоїш, веселий, ясновидний.

І надаремно вихваляють гіді
Красу твою, твій найдорожчий дар,
Синіють води, зеленіє яр,
І стеляться сліпучі краєвиди.

А вулиці твої виводять зір
В повітря чисте, в запашний простір,
Де ходить вітер горовий і п'яний.

І в тихий час, як западає ніч,
Поважно гомонять старі каштани
І в небо зносять міріяди свіч.

Київський державний театр опери та балету
імені Т. Г. Шевченка.

Вечорами і світанками
Не кажи мені на «ви».
Назови мене веснянкою,
Добрим серцем назови.

На одній стежині станемо,
Підемо в гості до трави.
Назови мене коханою,
Щирим серцем назови.

Прихилюся я калиною
До плеча, до голови.
Назови мене єдиною,
Чулим серцем назови.

Посміхнеться задоволено
День веселою брови.
Назови своєю долею,
Ніжним серцем назови.

НАЗОВИ МЕНЕ КОХАНОЮ

Музична партитура для пісні «Назови мене коханою». Партитура складається з чотирьох рядків нот, кожен з яких має свій акордний знак над ним: Cm, Gm, D7, Cm. Під нотою кожного рядка наведено текст пісні українською мовою. Під нотою кожного рядка наведено акорди: Cm, Gm, D7, Cm.

Вечорами і світанками не кажи мені на «ви».
Назови мене веснянкою, добрим серцем назови.
На одній стежині станемо, нідемо в гості до трави.
Назови мене коханою, щирим серцем назови.

ПРОСИМО ВИБАЧЕННЯ

У "Юнакові" за місяць травень 1985 року трапилася помилка у підписі знімки, що знаходиться на обкладинці; має бути "Успенський собор в Почаєві".
Наших читачів просимо о вибачення за цю помилку.

А. Вовк

ТВАРИНИ І ЇХНІ ГОЛОСИ Відповіді та пояснення

СЛОВОГРА ч.11

(див. у "Юнаку" ч.5 стор. 13)

Правильні відповіді такі: 1Є, 2Р, 3К, 4Г, 5Н, 6Й, 7Е, 8М, 9А (або Й), 10Л, 11И, 12Г, 13-З, 14І, 15Д (або Б), 16В, 17Б, 18Ж, 19-О, 20П.

Розглянемо тварини не в порядку СЛОВОГРИ, а за групами. Для кращого розуміння в дужках подаємо англomовні відповідники багатьох слів.

СВІЙСЬКІ або ДОМАШНІ ТВАРИНИ (domestic animals)

КІНЬ ІРЖИТЬ (РЖИТЬ) (анг. neighs), але також ФОРКАЄ (анг. snorts).

КОРОВА МУКАЄ (анг. mooes), але також РЕВЕ або РИЧИТЬ (анг. bellows).

РЕВУТЬ, чи РИЧАТЬ також інші великі звірі, напр., БИК, ВІЛ, ЛЕВ.

СВИНЯ (самець: КАБАН) РОХКАЄ, або ХРЮКАЄ (анг. grunts).

ВІВЦЯ (самець: БАРАН) БЕКАЄ, МЕКАЄ або БЛЕЄ (анг. bleats).

КОЗА (самець: ЦАП) (анг. panny goat) також МЕКАЄ (анг. bleats).

ПЕС (СОБАКА, самиця: СУКА) ГАВКАЄ або БРЕШЕ (анг. barks) але також СКАВУЛИТЬ, чи СКАВ/У/ЧИТЬ (анг. whines) або ВІЄ (анг. howls). Молоденький пес — ПЕСЕНЯ, ЦУЦЕНЯ або ЩЕНЯ — (анг. puppy) гавкає тонким голосом, або ДЗЯВКАЄ (анг. yelps).

КІТ (самиця: КІШКА або КІТКА) НЯВКАЄ, НЯВЧИТЬ або (по-зах. українському) М'ЯВКАЄ (анг. meows, mews), а коли задоволений, МУРКАЄ (МУРКОЧЕ АБО ВОРКОЧЕ) (анг. purrs).

СВІЙСЬКІ ПТАХИ:

ГУСКА (самець: ГУСАК) ГЕГАЄ, ГЕГОЧЕ або ГЕЛГОЧЕ (анг. cackles).

КАЧКА (самець: КАЧУР або СЕЛЕЗЕНЬ) КВАКАЄ (анг. quacks) (хоч це саме слово стосується також голосу ЖАБИ).

ПІВЕНЬ (КОГУТ) СПІВАЄ (пригадай "Ще треті півні не співали... у пісні "Реве та стогне...") або КУКУРІКАЄ (анг. crows). Самиця півня — КУРКА — КУДКУДАКАЄ (анг. cackles).

ГОЛУБ (самиця: ГОЛУБКА) ВОРКУЄ, або ВОРКОЧЕ (анг. cooes).

ДИКІ ПТАХИ:

ВОРОНА КРЯКАЄ, або КРЯЧЕ (анг. crows). КРЯЧУТЬ також інші споріднені з вороною птахи, як КРУК (анг. raven) та ГРАК (анг. rook).

ЗОЗУЛЯ КУЄ, або КУКАЄ (анг. cuckooes). (Пригадай пісню "Закувала та сива зозуля...")

ЧАЙКА (анг. lapwing) СКИГЛИТЬ (анг. screams).

Скиглить також МАРТИН (якого інша, поширена, але недобра назва є "мева" (анг. gull). Тут варто додати, що великі птахи КЛЕКОЧУТЬ, наприклад КЛЕКОЧЕ ОРЕЛ або БУСОЛ (БУЗЬКО, ЛЕЛЕКА) (анг. eagle cries out; stork claps or rattles), а ГОРОБЕЦЬ (анг. sparrow) та споріднені з ним пташки ЦВІРІНЬКАЮТЬ (shirp, twitter), СКРЕКОЧЕ (shatters) СОЙКА (анг. blue jay) або СОРОКА (анг. magpie).

З КОМАХ (анг. insects) у СЛОВОГРИ є дві: БДЖОЛА та КОМАР (МОСКІТ). Літаючи, вони БРИНЯТЬ (анг. buzz). Про КОМАРА, який при тому видає високий звук кажемо ще, що він ДЗИЖЧИТЬ. (анг. whines).

З інших тварин у гри є ще ЖАБА, що КУМКАЄ, КВАКАЄ, або РАХКАЄ (анг. croaks). Останнього слова не можна плутати з РОХКАЄ, бо це голос СВИНІ. (КВАКАЄ також, як вже ми казали, КАЧКА).

Усі ці подані назви показують яка багата українська мова в назви тварин та їхніх голосів. Варто ще запам'ятати слово, що ТВАРИНА це широка назва, що відповідає анг. animal. Зате назва ЗВІРИНА (ЗВІР) звичайно стосується тільки ссавців (анг. mammals), а зокрема ХИЖИХ ССАВЦІВ (анг. beasts of prey). Тобто птах, комаха, риба, це тварини, але не звірята чи звірі.

ІСТОТА це будьякий живий організм — людина або тварина.

А. Вовк

До нас пишуть...

23 лютого 1985

Високоповажана Пані Редакторко!

Ми — дев'ята класа в Школі Українознавства в Ньюарку читали "Юнака" та писали наші опінії про прочитане. Пересилаємо Вам їх.

Скоб! пл. уч. Дора Тершаковець

Мені дуже подобалося оповідання Ані Денисенко "Чорні очі, чужі ноги" в "Юнаку" з листопада 1984 року. Воно сумне, але має дуже глибокий зміст. Авторка цікаво описала цю подію в її житті й мені було приємно це прочитати.

З пошаною
Тамара Івасечко

Хочу з Вами поділитися моїми враженнями після прочитання оповідання "Осінній листок" Адама Стеця (грудень 1984).

Прочитавши його, я була дуже заскочена, що стрічаю другий раз цю саму історію, що рік тому я прочитала оповідання американського автора, але з однією відміною. Тоді те оповідання зробило на мене дуже глибоке враження.

В американській версії цього оповідання автор описує багато ширше і глибше пережиття хворої дівчини. А крім того любов і посвяту мистця, що була дійшла до того, що мистець заплатив своїм життям, рятуючи дівчину від зневіри. Він під час великої бурі малює листок на вікні хворої, потім дістає запалення та вмирає. Зате цей вічний листок рятує життя молодій дівчині, бо підтримує її при житті, дає надію і віру у свої сили. Це, власне, тому мені так дуже сподобалася ця історія. Бо тут виявляється героїзм і любов цього мистця.

Отже, мене так дуже здивувала подібність цих двох авторів. Мене цікавить — чи Адам Стець колись читав чи чув про ту історію.

Здоровлю Вас щиро
Міряся Худьо

Мені найкраще подобалося оповідання "Залізна воля". В тому оповіданні написано про людей, які міцною волею перемогли свої проблеми. Багато людей не вірять у себе. Вони не можуть змінити слів "не можна", "неможливо" і "не знаю" на "можна", "можливо" і "я навчуся!"

Гануся Войтович

Ми — юначки в Школі Українознавства рішили написати Вам наші опінії про дописи в "Юнаку". Пересилаємо Вам листи, що їх написали учні.

Найліпше нам подобалася стаття "Мої спогади з юнацького табору". Вона всім нам дуже сподобалася. Її написала пл. уч. Лада Гапій.

З пошаною
Учні дев'ятої класи

Ми — учні дев'ятої класи Школи Українознавства в Ньюарку читали "Юнака" й посилаємо опінії про статті, які були у листопадовому числі 1984 року. Просимо прочитати наші думки.

Нам найліпше подобалася стаття "Мої спогади з юнацького табору". Вона дуже цікава й добре написана. В ній дуже добра граматики і добре організований зміст. Тому й легко статтю було читати й розуміти.

З пошаною
пл. уч. Рома Кірічак
Гурток "Чорнобривки"

Ми тут в 9-тій класі Школи Українознавства вибрали наші улюблені статті з "Юнака" 1984 року.

Залучуємо наші враження і опінії про них. Маємо надію, що Ви їх перечитаєте, і ми нетерпеливо очікуємо Вашої відповіді.

З пластовим привітом Скоб!
пл. уч. Міряся Худьо

ЧИ ЗНАЄШТИ ПРО УСП?

СТОРІНКА ПРО УЛАД СТАРШОГО ПЛАСТУНСТВА

Новий Адресар Курінних

(Цей адресар заступає останню сторінку каталогу КУРЕНІ УСП. Каталог можна набути через Краєвих Референтів УСП.)

БУРЛАКИ	ЛІСОВІ ЧОРТИ	ХРЕСТОНОСЦІ	ЧЕРВОНА КАЛИНА
Andrew Jaciw 34 Glencairn Ave. Toronto, Ont. M4R 1M5 Canada	Oleh Maczaj 122-30 150 Ave. So. Ozone Park, NY 11420 USA	Borys Lushniak 4557 N. Melvina Chicago, Ill. 60630 USA	Ihor Sawycky 89-24 Woodhaven Blvd. Woodhaven, NY 11421 USA
ЧОРНОМОРЦІ	ХМЕЛЬНИЧЕНКИ	СІРОМАНЦІ	ВОВКУЛАКИ
Andrij Wojtowycz 4914 South Ave. Syracuse, NY 13215 USA	Ostap Lewyckyj c/o Tryzub P.O. Box 346 Horsham, PA 19044 USA	Roman Bilynsky 40 Carolyn Court East Hanover, NJ 07936 USA	Yuriy Monczak 199 80 Ave. LaSalle, Quebec H8R 2T2 Canada
ПОБРАТИМИ	ОРЛИКІВЦІ	ПЕРШІ СТЕЖІ	ТІ, ЩО ГРЕБЛІ РВУТЬ
Andrew Kolomayets 6819 N. Algonquin Chicago, IL 60646 USA	Bohdan Kurczak 207 Maple Ave. Uniondale, NY 11553 USA	Laryssa Krupa 138 W. Hanover Ave. Morristown, NJ 07960 USA	Tanya Temnycky 21 Village Drive Saugerties, NY 12477 USA
БУРИВЕРХИ	ЧОРТОПОЛОХИ	СПАРТАНКИ	ЧОРНОМОРСЬКІ ХВИЛІ
Mira Hankewycz 26-49 30 Street Astoria, NY 11102 USA	Marta Juzeniw 328 East 9 Street New York City, NY 10003 USA	Marichka Kostiw 130 West 80 Street New York City, NY 10024 USA	Roma Shypailo 216 Peabody Ave. Lyndhurst, NJ 07071 USA
ШОСТОКРИЛІ	ЛІСОВІ МАВКИ	НОВІ ОБРІЇ	КНЯГИНІ
Darka Kowaliwskyj 3-33 Grunauer Pl. Fair Lawn, NJ 07410 USA	Victoria Jaremenko 7121 21 Street Westminster, CA 92683 USA	Lydia Sawka 12036 Mitchell Hamtramck, MI 48212 USA	Chrystyna Chyzowycz 1421 Dorel Road Rydal, PA 19046 USA

*Курінь „Шостокрилi” влаштовує свято 25-ліття куреня
Венкет і балъ 28-го бересня 1985 р. в Ramada Inn
E. Hanover, N.J.*

Куріння
Larisa Sygida
165 North Wyoming Ave.
So. Orange, NJ 07079

26 КУРІНЬ УСП

“Верховинки”

В 1949 році один гурт старших пластунок в Нью-Йорку створив самостійний гурток старших пластунок “ВЕРХОВИНКИ”. Всі вони любили співати і тому, як спеціалізацію гуртка, вибрали пісні. Крім плекання пісні “Верховинки” займалися виховною працею при станиці. В 1970 році цей гурток відновився у формі УСП-ок в Нью-Арку і від того часу курінь поширився і до інших осередків у ЗСА. Праця куреня є виховна по станицях та на таборах. У співпраці зі сен. куренем “Верховинками”, старші пластунки розвивають свою діяльність: допомога політичним в'язням та їхнім родинам в Україні, організування літературних вечорів, та переведення імпрези “Вечір ЮНАКА”.

КУРЕНІ! ОСЕРЕДКИ! Надсилайте повідомлення про вашу діяльність:

Olha Stasiuk
36-16 24 Street
L.I.C., NY 11106
USA

ЛАРИСА ДИРІЙ — ЛАТИНІНА

Історія Олімпійських Ігор — чи то в стародавній Греції, чи в сучасному світі — завжди згадує переможців. Очевидно, кількакратні чемпіони здобули особливу славу, їхні імена залишаються на віки. І коли зустрічаються любителі спорту, завжди починають розмову про найвидатнішого змагуна Олімпійських Ігор.

Згадується ім'я грека Леонідаса, який в 164-152 роках перед Христом здобув 12 золотих медалей у легкій атлетиці. Його земляк Геродорос здобув у змаганнях сурмачів десять золотих медалей в 328-292 роках перед Христом. Коли відновили Олімпіади, американець Р. Еврі здобув десять золотих медалей на чотирьох Олімпіадах в легкій атлетиці у 1900, 1904, 1906 і 1908 роках. Згадується також ім'я Лариси Дирій-Латиніної, українки з Херсону, яка здобула 9 золотих, 5 срібних і 4 бронзові медалі в гімнастиці на трьох Олімпіадах в 1956, 1960 і 1964 роках. 18 олімпійських медалів — це найбільший успіх якого-небудь змагуна, чоловіка чи жінки, в стародавній Греції чи в сучасному світі. 18 олімпійських медалів — це осяг, який, правдоподібно, ніколи не повториться.

Лариса Дирій народилася 27-го грудня 1934 року в місті Херсоні. Змалку була винятковою, всебічно обдарованою. З дитинства подобалися їй танці і не раз вона виступала вже в дитячому садочку, виконуючи українські народні танці. Потім захопилася балетом і, на думку фахівців, могла добитися великих успіхів. На жаль, мама Лариси вирішила, що балет не для її доні. Лариса пізніше згадувала його роллю: "... Балет назавжди залишив у мене велику пристрасть до широти і свободи рухів, плавності, мелодійності і красивої сили. Можливо, що це і створило той місток, що мимоволі перекинувся до спорідненої балету гімнастики".

Осяги її дитинства на цьому не кінчаються. Школяркою перемагала в міських математичних олімпіадах. Здобувала нагороди на конкурсах за свої малюнки. Відмінно змагалася в легкій атлетиці, в бігах на сто і двісті метрів, як і в скоках в довжину та височінь. Часто здобувала медалі з плавання. Була одною з ліпших змагунок своєї відбиванкової дружини. В той же час Лариса Дирій не занедбала науку і закінчила середню школу зі золотою медаллю.

"Неспокійне, пустотливе дитинство, коли не знаєш ще, до чого прикласти сили... Мені здається, що я все можу..." — сказала Лариса. Вона захоплювалася фізикою, математикою, і хотіла присвятити себе цим наукам.

Цікаві обставини спричинилися до Ларисиною захоплення гімнастикою. В школі треба було давати

оцінки з руханки. На жаль, учителька захворіла і її заступниця мусіла оцінювати четверокласників. Ларисі Дирій признали лише трійку, тоді як всі знали, що вона відмінниця. Невдоволена Лариса помандрувала коридором школи. Почула в одній класі музику. Підійшла до дверей і побачила, як там дівчата виконують різні вправи на гімнастичних знаряддях. "Оце фізкультура, а не те, що я шойно робила!" — подумала вона і звернулася до учителя гімнастики, Михайла Сотниченка з проханням прийняти її на заняття гімнастики. Сотниченко відповів: "Рано ще тобі, Лоро".

Наступного року Сотниченко дав п'ятикласниці Ларисі Дирій першу лекцію з гімнастики. "Михайло Сотниченко допускав мене до знаряддів обережно. Він дозволяв мені спочатку виконувати нескладні рухи: розгойдуватися на кільцях, підтягатися на перекладині. Мені ж весь час хотілося показати, що я могла б зробити і щось складніше. Але Михайло Опанасович вважав, що гімнаст спочатку мусить переробити всю різноманітну "чорнову" роботу-техніку окремих елементів, пройти загальну фізичну підготовку". Пізніше Сотниченко згадував, що в той перший рік Ларисиною засвоєння гімнастики він захопився її запалом, як і її швидким поступом в цьому спорті. Рішив, що підготує її на рівень світового масштабу.

При кінці першого року тренування Дирій виступила у своєму першому змагу в гімнастиці. Була однією з представників своєї школи на міських змаганнях. Лише брак досвіду був на перешкоді до здобуття золотої медалі, лише п'ять сотих точки відділяло Ларису від перемоги. Все ж таки перший змаг мав дуже важливий вплив на її спортову психологію. У Дирій запалився вогник змагу. Вона завзятіше взялася до тренування. Відтепер буде змагатися лише за перше місце!

Розвиток Ларисиною спортової майстерності був помірковано повільний. Перші поважні успіхи до Лариси прийшли на 16-ому році життя, коли вона здобула друге місце в чемпіонаті школярів України. У 1952 році 17-літня Дирій успішно закінчила десятирічку. Того ж року перший раз виступила поза межами СССР, у Букарешті, на IV у всесвітньому фестивалі молоді. Тої ж осені Лариса переїхала до Києва на електротехнічний факультет. Гімнастикою Лариса займалася далі, тепер під опікою Олександра Мішакова, основника т. зв. "української школи гімнастики".

Влітку 1954 року Ларису включили до збірної команди СССР на світові першенства у Римі. Там здобула вона золоту медалю у складі збірної СССР. В наступному році вона покинула Політехнічний

інститут і перейшла в інститут фізкультури, також у Києві. Спорт забирав багато часу і вона не давала ради з наукою. В тому році Лариса одружилася зі своїм довгитним другом Іваном Латиніном.

Довгі години тренування привітали олімпійський 1956 рік.

У Києві на Спартакіяді України Лариса здобула титул абсолютної чемпіонки. Вона почала завзятіше підготовлятися до наступних змагів. Літом несподівано розтягнула стегно і плече а за кілька днів у повільному бігу звихнула ногу. 5-го серпня розпочалася Спартакіяда ССРСР. Мішаков не радив Ларисі виступати. Наперекір тренеру вона виступила у змагу і здобула в опорних стрибках і вільних вправах золоті медалі.

Олімпійський дебют Лариси в Австралії був дуже успішний. Вона завоювала аж 6 медалів: 4 золоті, 1 срібну і 1 бронзову. Ларису урочисто вітали у Києві та Херсоні. На міському прийнятті, зорганізованому з нагоди її успіхів, лариса подарувала одну із своїх золотих медалів своєму першому тренерові Сотниченкові.

1957 рік розпочався першенствами Європи в Букарешті, місті, де лише 4 роки тому Лариса виступала перший раз в інтернаціональному змагу. Там вона завоювала золоті медалі у кожному виді гімнастичних вправ. В 1958 році на світових змаганнях вона здобула три з п'яťох можливих золотих медалів і титул абсолютної чемпіонки світу.

В 1959 році Латиніна закінчила інститут фізкультури а також стала матір'ю. В осени того ж року відбувалася Спартакіяда ССРСР. Лише кілька місяців після народження дитини всупереч пересторогам тренерів, Латиніна включилася до збірної України. Вона була свідома того, що не завоює золотих медалів, але була переконана, що її виступ дасть Україні ті точки, які забезпечать збірну перемогу. І так сталося. Українські спортсмени, жінки і чоловіки, на 10 можливих здобули 8 золотих медалів. Газета "Літературна Україна" писала: "Виступ наших гімнастів і гімнасток — це тріумф української школи гімнастики".

У 1960 році Лариса вибралася в складі ССРСР до Риму обороняти звання абсолютної чемпіонки Олімпіади. Там здобуваючи 77, 03 із можливих 80 точок, вона вдруге стала абсолютною чемпіонкою перебравши першість від Поліни Астахової, також українки. Абсолютним чемпіоном серед чоловіків став Борис Шахлін. Це вперше і поки що неповторено в історії Олімпіади чоловік і жінка, члени того самого спортивного клубу — "Буревісник, Київ", під опікою того самого тренера — О. Мішакова, стали абсолютними чемпіонами на тій самій Олімпіаді. У 1961 році Латиніна та інші гімнасти ССРСР виступали у товариських та показових змаганнях у

Америці. Того ж року Лариса здобула титул абсолютної чемпіонки Європи а в 1962 році абсолютної чемпіонки світу.

Надійшов 1964 рік і XVIII Олімпіада в Токіо. 29-літня Латиніна, ветеранка двох Олімпіад вибралася на свою третю, знаючи, що це буде її останній виступ. Тяжко було протистояти наступу талановитої молоді. У багатоборстві розпочався завзятий бій із молодшою чешкою Чаславською. Чешка перемогла і здобула титул абсолютної чемпіонки. Латиніна здобула друге місце, срібну медаль у опорних стрибках а золоті у вільних вправах і командному точкуванні а бронзові на брусах і колоді.

Впродовж своєї спортової кар'єри Лариса мала найкращі виступи у вільних вправах про що свідчать три олімпійські золоті медалі.

По закінченні Олімпіади в Токіо Латиніна почала нову кар'єру — стала тренувати нових гімнастів, в некористь Україні. В той сам час усунено О. Мішакова. Від 1965 року українська гімнастика занепала настільки, що досі ще не було українця чи українки, які здобули б хоч одну індивідуальну олімпійську медаль. А в 1956, 1960 і 1964 роках члени української школи гімнастики здобули 16 золотих медалів із 36 можливих, а всього разом здобули 43 із 111 можливих медалів.

В 1966 році Латиніна стала старшим тренером жіночої збірної ССРСР і на трьох наступних Олімпіадах її учні виступали з великим успіхом. В 1968 році вона склала вимоги гімнастичної судді міжнародної категорії а в роках 1977-1980 була членом організаційного комітету XXII Олімпіади в Москві.

Лариса Дирій-Латиніна без сумніву, найвидатніший змагун Олімпійських ігор поміж всіми жінками і чоловіками. 18 олімпійських медалів — це досяг який ще ніхто досі не перевершив! Лише їй одній вдалося двічі завоювати титул абсолютної

чемпіонки світу і Олімпіади, лише їй одній вдалося виграти медалі в кожному виді гімнастики на двох Олімпіадах!

“В гімнастиці, на відміну від інших видів спорту, учасник змагань безпосередньо не бачить свого противника. Він бореться сам зі собою, зі своїми помилками, нервами, зі своєю втомою. Тут потрібна

неабияка воля і уміння мобілізуватися для досягнення успіху”.

Можна з певністю сказати, що Лариса Дирий-Латиніна мала ту волю і вміння, щоб стати найкращою з усіх!

В.К.С.

СПОРТ

ТУРНІР КОШИКІВКИ ОРДЕНУ ХРЕСТОНОСЦІВ

Як і минулими роками, так і цього Орден Хрестоносців влаштував в місяці березні турнір кошиківки для пластового юнацтва. Турнір відбувся в місті Байонн, у стейті Нью Джерзі до нього стануло сім дружин юнаків.

Змагунів привітав ст. пл. Олег Запутович від Ордену Хрестоносців в неділю 31-го березня о год. 10-тій ранку, а відтак усі спільно відмовили молитву та пластовим поздоровом розпочали турнір.

До змагань станули дружини юнаків з Вашингтону, Клівленду, Нью Йорку, Ньюарку, Пассеїку і дві дружини з Філадельфії.

Змагання виграла дружина з Вашингтону, яка побідила дружину юнаків з Нью Йорку одною точкою у кінцевому висліді 17-15. Третє місце здобула

дружина з Клівленду, вигравши в загальному четверо змагань, а програвши двоє. Обидві дружини, що дійшли до фіналу мали однаково по п'ять змагань виграних до одних програних.

Дружина першунів з Вашингтону

Юнаки в акції, ч.34 найкращий змагун турніру Д. Базарко

Вкінці по завзятому бої Вашингтон вийшов побідно, а його змагун пл. розв. Данило Базарко був іменований найкращим змагуном турніру.

Це був вже дев'ятий з черги турнір кошиківки, який влаштовували старші пластуни з Ордену Хрестоносців і тим разом він мав найбільше число учасників, значить ті турніри стають щораз більше популярні серед пластового юнацтва в ЗСА.

Ст. пл. О. Запутович зложив окрему подяку виховникам, батькам та спонзорів змагань Українській Кредитівці “Самопоміч” в Джерзі Сіті за допомогу в улаштуванні цих змагань.

ст. пл. О. Данилюк і В. Шевчук

пл. розв. Данило Базарко з Вашингтону приймає чашу, як найкращий змагун турніру

Дружина юнаків з Нью Йорку, що здобула друге місце у турнірі

ВЕЧІР "ЮНАКА" В НЬО ЙОРКУ

У п'ятницю 1 березня ц. р., в станиці Нью Йорк відбувся 9-ий з черги вечір, присвячений нашому юнацькому журналові "Юнак".

Цього року вперше вечір провадило юнацтво — пл. розв. Андрій Олинець з 3-го куреня і пл. розв. Катруся Леонард з 18-го куреня. Хоча це був їхній "дебют", вони дуже добре вив'язалися і провадили вечір у дружній і веселій атмосфері.

Перший допис, який написала колишня юначка Уляна Кекіш мав назву "Значення Пласту для мене". Його відчитала Адріяна Слиж.

Дуже цікавий допис про Надію Світличну і про те, як вона складала пластову присягу на Вовчій Тропі, прочитала Ліда Гной.

Крім поважних точок у програмі були веселі дописи. Щоб трохи розвеселити юнацтво, я прочитала такий допис під назвою "Тасмична однієї ночі".

Поміж точками Катруся та Андрій забавляли присутніх, а також викликали на сцену редакторку "Юнака" пл. сен. Ольгу Кузьмович і перевели з нею цікаве інтерв'ю про її працю та проблеми, які вона має з редагуванням журналу.

Андрій Олинець переводить інтерв'ю з редакторкою "Юнака" Ольгою Кузьмович.

В "Юнаку" часто є рубрика про визначних українських науковців та винахідників. Пл. уч. Ярема Бачинський прочитав про вклад українців у міжпростірні польоти.

На вечорі також виступила з музичною точкою пл. розв. Калина Чолган і гарно відспівала кілька українських пісень під акомпаньямент Марка Слижа.

Ми дуже сміялися, коли пл. розв. Тарас Певний прочитав про пригоди кота Кульки на Орликіяді.

Дописи з "Юнака" читали також Христя Савицька, Ляриса Драган та Яринка Ференцевич, а вірш Ірини Сенік прочитала Мирося Драган. Його Ірина Сенік написала в тюрмі. "Юнак" дуже часто поміщує вірші українських поетів, які є переслідувані в Україні, щоб ми тут, у вільному світі, мали змогу хоч в цей спосіб їх пізнати.

Катруся і Андрій після розмови з ст. пл. Олегом Данилюком на тему "Пласт у 2000 році".

В часі перерви зв'язкова Мотря і кошовий Олег в'яжуть і розв'язують вузли.

Юнаки під час вечора "Юнака".

Вечір "Юнака", який кожного року влаштовує курінь УПС "Верховинки", закінчився тим, що всі присутні зробили велике коло і заспівали пластову "Ніч вже йде"...

пл. уч. Галя Кузишин

... І В ТОРОНТО

Небувалою подією для пластової родини в Торонто був вечір "Юнака", що відбувся 27 лютого цього року. Задовго до початку зібралися друзі-пластунки — юнацтво, виховники і батьки.

Чудова погода, можливо, мала позитивний вплив на кількість присутніх, бо домівка була заповнена вщерть.

Присутні любувалися гарними написами, що нагадували про українську мову, про вживання журналу "Юнак". Ці написи приготувала юначка Мая Кудрик. Всіх зацікавили експонати "Загублені скарби України", що їх приготували на "Орликїяду" юначки Оленка Ганьківська і Христя Павлюк (це була одна з вимог змагу!), оглядали знімки та грамоти, що наші змагуни дістали за успіх у Орликїяді 1984 року.

Вечір "Юнака" приготували юнаки й юначки 4-го та 15-го куренів УПЮ.

Програму відкрила курінна 4-го куреня УПЮ-ок ім. Лесі Українки Олена Ганьківська. Вона привітала друзів-пластунів і гостей, прочитала короткий уривок з есею на тему "Руденко боровся за збереження української мови", а відтак ведення вечора передала пластунці юначці Талі Калимон, яка вміло впроваджувала слухачів у окремі пункти програми.

Юначки 4-го куреня проспівали курінну пісню "Була весна, весела, щедра, мила" на слова Лесі Українки, юначка Дана Децик прочитала вірш юначки О., а Марко Чума розказав з гумором про змагання юнацтва на "Орликїяді", їх мету та вимоги.

Дуже приємною несподіванкою був виступ Даріяна Ледуховського з грою на гітарі. Звуки його гітари зворушили нас усіх, бо панувала така тиша, "хоча маком сій". Опісля Таля Бакловська пояснила

зміст монтажу юначок і прочитала свій вірш "Книжка", за що присутні нагородили її оплесками.

Монтаж, що його показали юначки 4-го куреня, був на тему "Лемківщина — мистець Никифор — примітивіст". Був він зроблений цікаво і змістовно.

Була також нагода і посміятися. Юнак Юліян Винницький у ролі Гриця Зозулі зобразив двох українців, що в автобусі, щоб не звертати на себе уваги, "вогорили" не по українськи, а по "ангельськи". Гриць Зозуля викликав спонтанний сміх на залі.

Уведення до інсценізації юнаків у жартівливий спосіб подав Мірко Джулинський. Інсценізацією юнаків була сценка-жарт під назвою "Чому чумаки чумакували?" Панувала весела атмосфера, жарт оригінальний, присутні розважалися ним.

Галя Держко гарно прочитала з хроніки "Юнака" допис про пригоди наших пластових друзів п.н. "За давніх літ".

Юнацтво і всі присутні проспівали пісню композитора Володимира Івасюка "Водограй". Курінна 4-го куреня О. Ганьківська привітала редакторку "Готуйсь" і співробітника пластових журналів пл. сен. Тоню Горохович китицею квітів. Подарували квіти також довголітній юнацькій виховниці пл. сен. Ірині Вжесневській. Закінчився вечір піснею "Ніч вже йде".

Ми, учасники вечірки, були дуже вдячні за такий приємний вечір, а всім виконавцям кликали "Гарно, гарно, дуже гарно". Відходили ми з домівки з приємним почуттям, що юнацтво не є позаду. Молодь потребує мистецтва, краси слова й розваги. Опікунки пластових куренів ще довго угощали гостей солодким і кавою.

Юначка Оля

ПИШЕМО НА ОДНУ ЛІТЕРУ...

БАЙКА НА ЛІТЕРУ "Б"

Бабуся бисто бігла босоніж битою борозною, бо бачила бандитів біля бочки. Бурий Бурко був біля буди. Бабуся будила Бурка, белькотячи безпорадно бурхливим белькотанням. Бурко бачив бабусине безупинне базікання. Бачив — буде біда! Біг близько бочки, бо бандити брали бабусину бульбу. Бачивши Бурка, бандити бігли безупинно, безпам'ятно, бо боялися Буркового буркання. Бабуся борзо бігла біля бочки. Брала бідолашна бараболю, бідкаючись безнастанно. Бурко біг браво, бадьоро, бо боронив бабусину бараболю.

пл. розв. Олександр Симчич
7-ий Курінь УПЮ-ів ім. С. Завойовника
Вінніпег

Ведучі програмою в Нью Йорку пл. розв. Андрій Олинєць
і пл. розв. Катруся Леонард

ВЕЧІР ЮНАЦТВА В СТАНИЦІ ДІТРОЙТ

Темою вечора була "Орликіяда" на Союзівці, на якій були показані експонати, приготовані юнацтвом, та прозирки з курінного табору.

Пластова заля була заповнена юнацтвом та їхніми родичами. Перед ними виступила пл. сен. Віра Андрушків, яка розповіла про "Орликіяду", що відбулася біля Нью Йорку в листопаді 1984 року і в якій наше юнацтво брало участь. Юначки, які давали точку на "Орликіяді" повторили її для присутніх дуже вдало і нам було приємно її бачити.

Сподобалися всім і прозирки з курінного табору "Попід небесами", який відбувся в червні минулого року. Цікаво було побачити себе і пригадати приємні хвилини, проведені в товаристві подруг-юначок.

Після висвітлення прозірок було солодке і кава. Родичі з цікавістю оглядали експонати. По їхніх обличчях можна було відчутти, що вони задоволені з юнацького вечора.

Скоб!
ст. пл. вірл. Уляна Ременюк
Дітройт

З ліва стоять: Стефія Максимович, Христя Кордуба, Катруся Цісарук, Марта Стефанюк, Марта Куропась, Ліда Заревич, Ліда Цісарук

Юначки з 10-го куреня УПЮ-ок ім. Ольги Кобилянської в Дітройті

Юнаки із 13-го куреня УПЮ-ів ім. Тараса Чупринки в Дітройті

З ліва Наталка Кордуба, Дарця Максимович, Харитя Петріна

Юначки: з ліва на горі Христя Максимович, далі Ліда Заревич і Стефія Максимович

КОНЦЕРТИ МОЛОДИХ БАНДУРИСТІВ У НЬЮ ЙОРКУ ТА ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

В суботу, 29-го грудня 1984 року, в історичній залі Нью Йорку "Тавн Гол", започаткувавши рік молоді, відбувся величавий концерт кобзарського мистецтва. Я, як член Товариства Українських Бандуристів, був запрошений на нього. Одержавши репертуар програми, мусів присвятити багато годин, щоб бути гідним репрезентантом з Монреалю. Два дні ми мали проби від ранку до вечора. Треба признати, що цей концерт ніколи б не здійснився без наполегливої праці адміністраторів Товариства Українських Бандуристів.

Перша частина концерту складалася з солістів, дуетів, тріо та квінтетів. Розпочався він ліричним кантом "Святий Боже" в обробці Григорія Китастого, який зворушливо виконав Петро Китастих. Після цього були виконані думи та жартівливі пісні. Чудово закінчили першу частину бандуристки Оля Ходоба та Ліля Опанашук піснею власної обробки "Жито сію".

У другій частині програми біля 1500 глядачів були захоплені мистецтвом молодих бандуристів із ЗСА, Канади та Європи і нагородили нас щедрими оплесками.

Розпочалася друга частина колядками "Бог Предвічний", "Встань Давиде", "Днесь поюще", "Щедрик" та іншими. Потім для розваги публіки соліст Марко Фаріон заграє і заспівав жартівливу пісню "Люлька ж моя черепулька". Після нього дует сестер Завадівських відспівав пісню "Ой казала мені мати" з опери "Наталка Полтавка". Михайло

Невмержитський з акомпаньяментом бандуристів Миколи Дейчаківського і Ліди Чорної майстерно виконали народню пісню "Там, де Ятрань круто в'ється." На закінчення цього величавого концерту група юних бандуристів виконала пісні "А мій батько — орандар", "Ой горе тій чайці", "А калина — не верба" та "Марш молодих". На біс вернулися з колядою "Нова радість стала".

На другий день, у неділю, нас чекав ще один концерт у Філядельфії, куди ми виїхали вранці автобусами. Переїзджаючи попри цвинтар у Бавн Бруку, де спочиває наш батько кобзарства Григорій Китастих, ми зупинилися, щоб віддати пошану нашому учителеві та приятелеві. З сльозами на очах тужно заспівали "Думи мої, думи", прощаючись з ним.

У Філядельфії репертуар концерту був дещо змінений. Авдиторія була переповнена: 1600 людей прийшло на концерт. Це нас ще більше підтримало на душі і спричинилося до більшого успіху, ніж у Нью Йорку.

Наступні концерти ми плянуємо в інших містах ЗСА та Канади.

Я дуже задоволений, що міг взяти участь у такому важливому виступі, з якого багато скористав та навчився. Адже для нас, молодих, — це неабияка школа майстерности. Однак, на превеликий жаль, я був самотнім репрезентантом з Монреалю.

пл. розв. Тарас Куліш

Наталка Павловська диригує молодими бандуристами в часі концерту в Нью Йорку

Молоді бандуристи в часі проби перед концертом

Петро Кистастий диригує в часі концерту

Фото: Н. Дмитріюк

ДО ВОДНОГО ТАБОРУ

Цей спо́мин Караса передруковуємо з бюлетеня зв'язку колишніх громадян Стрийщини п. н. "Квітучі Береги" ч. 5 за квітень 1968 р. Нью-Йорк, сторінки 38-40, за дозволом редакції бюлетеня. — Редакція.

ВОЄННА РАДА

Завтра вирушаємо до водного табору в Манастирку над Дністром, тому сьогодні ми зібралися на гімназійній площі «Бурси», щоб відбутися перед виїздом «воєнну раду».

Обговорюємо все найважливіше, хоча нічого важливого нема. Від'їзд другого дня вранці зі стрийської станції. Збірка коло каси. Пізно ввечері розходимося додому. А вдома наплечники готові, (добра мама ще щось їстівного насилає впишає, «щоб хлопчисько по дорозі не зголоднів»), однострій «на кант», а що найважливіше — це гордість наша, замість пластових капелюхів «моряцькі» шапки — берети з двома звисаючими чорними стрічками, що так гарно мають на вітрі, а разом із шапкою творять символ морського, а радше водного пластування. Берети гранатові, але влітку покриті білим верхом, а на чорному тлі пластова лілейка уплетена в тризуб. Вночі спання — не спання, а нетерпеливе очікування ранку.

ВИРУШАЄМО...

І ранок врешті прийшов. На добрих дві години перед відходом поїзду суне до нас обвантажений мов верблюд Писко. Здалека блищить на рамені сурма. А треба всім знати, що Писко не

тільки заступник провідника 3-го гуртка «Вужі», а ще куди важливіше — курінний сурмач. І «уряд» той виконує, а радше «витрублює», з належною гідністю і повагою. За хвилину котиться щось наче великий наплечник на двох ногах, а коли це наблизилось до нас, пізнали ми наймолодшого й найменшого серед нас — Проця.

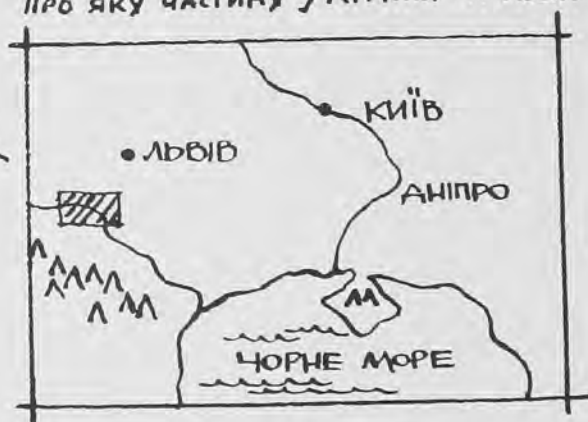
Вирушаємо на станцію. По дорозі зустрічаємо Паця, що сопе під наплечником. Пізніше ми «розшифрували» той тягар, — було там печеного півпоросяти, що мама дала йому «на дорогу». На станції вже очікували нас Боцяні, Лельо-Зупа та Івась-Мармоляда. Як звичайно в таких випадках не було ще Стрика-Миронка. Спішимо до потягу, де займаємо цілу так зв. «сепаратку», а Стрика як нема, так нема. Аж перед самим від'їздом Стрик наче стріла пролетів через перон, доглянув нас у вікні і як кіт скочив на ступні поїзду, а за секунду спинився засапаний і «мокрый мов миша» серед нас. На терпкі завваги кожного з нас відповів, як звичайно:

— Ви бідні, мав я, може, спати на станції, а зрештою, я мав квиток ще вчора куплений.

ІДЕМО...

Під час привітання Стрика, ми помітили, що потяг рушив. Покидаємо Стрий на цілий місяць. Та деяким з нас не важлива розлука з містом, куди важливішою була розлука з «коханою дівчиною» — бо між нами вже деякі, хоч ще не справжні кавалери, але вже їх удавали.

Про яку частину УКРАЇНИ тут мова?

КАМУШ

ДО ПЛ. ТАБОРУ
"СОКІМ"

Розміщуємося вигідно і співаємо, бо як же б це без того? Веселий настрій серед братії підтримує головний гумористичний провідник Писко, що ціле життя сперечається з Лельом. Коли Лельо каже, що з лісу вибіг заяць, Писко категорично твердив, що це був олень, і так на кожному кроці. Ми раді таким розмовам, бо вони підтримували настрій.

Лікувальна установа в Моршині біля Стрия.

Поволі минали ми український Карльсбад*) — Моршин, переїхали коло Лисович та наблизилися до «королівського» вільного міста Болехова, де на Салінах жив і хліб жував наш товариш Суй... Зараз за Болеховом кожному впадала в око чудова панорама, т. зв. «Ясної гори» в Гошові, де на вершку гори на тлі столітніх буків пишався Божий Храм, що зберігав у собі чудотворну ікону Богоматері, славу і прославлену по цілому краю за численні чудеса.

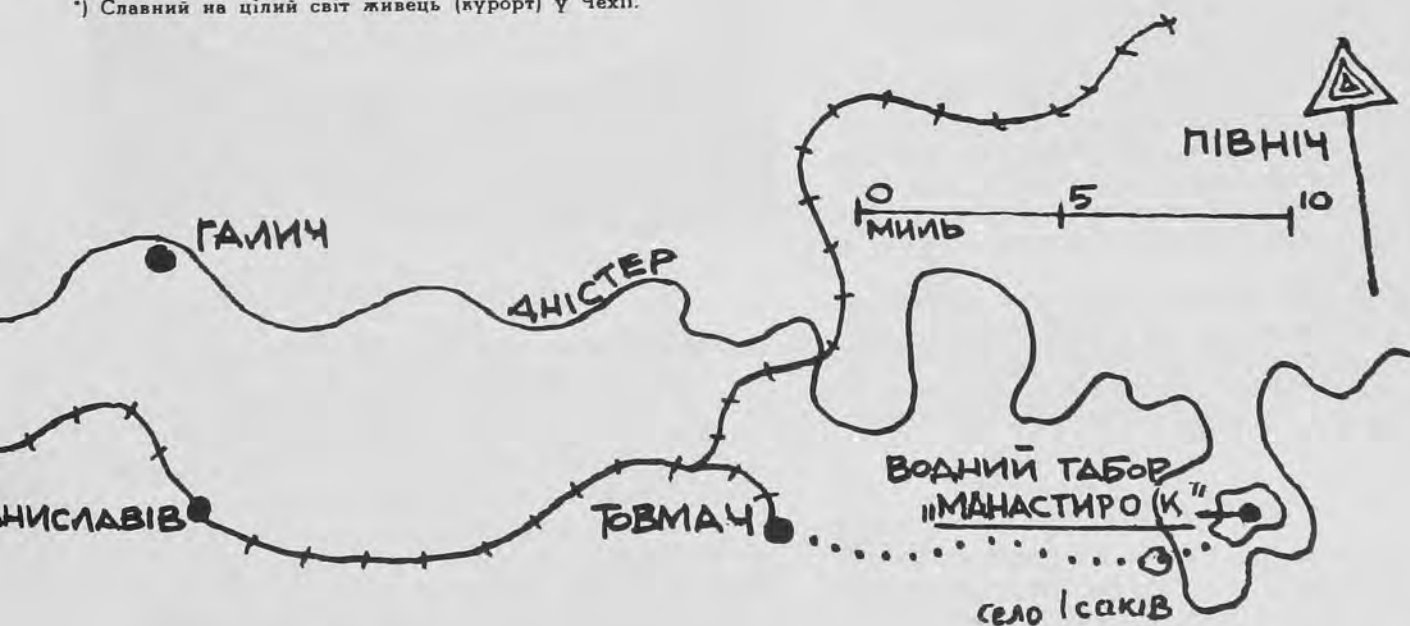
*) Славний на цілий світ живець (курорт) у Чехії.

**

Літом десятки тисяч прочан з усіх закутків Галичини пішки і підводами спішили з поклоном та просьбами. Несли із собою ширу молитву і свої турботи. І багато з них там свої турботи зоставляли. І що діється там сьогодні? Замовкли дзвони, немає прочан, немає ченців. Там скорбний люд і царство сатани.

**

МАГАРАДЖА ЯЙЦУРУ

Перед містечком Долина весела пригода. Контроля залізничних квитків. Як учні користуємо з 50% знижки, і на те маємо довідки, але суворий контролер жадав ще від нас гімназійних виказок зі знімками. Усе йшло справно аж до Леля. Довше, як звичайно, затримав ревідент його виказку то чомусь з марсовою міною вдивлявся у його знімок.

По хвилині усміхнувся та питав Леля: — Чи ви називається Александер С-хів чи Магараджа Яйцуру?».

Ми не розуміємо, про що ходить, а справу вияснює Писко, що аж заходиться зо сміху. Ще під час шкільного року Писко витягнув Лельові виказку (ходили до тієї самої класи і сиділи в тій самій лавці) і його лице олівцем перемалював так, що дав йому вигляд індійського магараджі, ще і дописав під знімком «Магараджа Яйцуру». Про це Лельо не знав, бо і не мав потреби заглядати до виказки. Шматок гуми, що її Писко мав при собі, «вияснив» обличчя Леля на виказці та зіквідував «непорозуміння» з ревідентом.

Усі реготалися, а Лельо з нами, бо такий був, що злоститися не вмів. Ще трохи — і ми в Станиславові. З трудом відшукали потяг, що йшов «на кінець світу», до Товмача, де кінчалася наша їзда потягом і де стелилася дорога (приблизно 20 км. = 12 миль) до табору.

ПИСКО ЦИМ РАЗОМ НАДУВСЯ

Минули села Олешу і Ісаків і наблизилися до Манастирка. Відпочили маршували жваво, бо Писко, тим разом надувся, і під звуки виїмково нефальшивого марша наблизилися ми до берега Дністра, де на другому боці побачили табір. Запримітили і вони нас, бо хто б не чув реву Пискової сурми, і нам на зустріч уже плвли великим човном «Чорноморці».

За кілька хвилин ми на другому березі у таборі, а стрик Миронко звітував комендантові табору: «Пане коменданте, я Мирон С., пластунскоб п'ятого пластового юнацького куреня імени князя Ярослава Осмомисла в Стрию, голошу приїзд до водного табору дев'ятьох юнаків п'ятого куреня».

Комендант дякував, вітався з кожним та вдоволено зауважив, що аж дев'ять учасників з одного тільки стрийського юнацького куреня. Вітали нас сердечно господарі табору «Чорноморці» (деякі з нас давні знайомі) та інші таборовики.

ПЕРША НІЧ У ТАБОРІ

Надійшла ніч. Перша ніч у таборі. Цю ніч ми ще всі разом, а завтра нас розділять та поділять на гуртки. Та це не важливе. Пластун пластунові завжди є братом, зокрема на прогулянці

Спортивні табори Загону "Червоної Калини"

містечь Едвард Козак, ЧК

та в таборі. Чи це буде Капець зі Станиславова, Мала зі Львова, Фриц із Тернополя чи Ірчик з Дрогобича...

Писко трубить «на добраніч» і настає нічна тиша. Тихо мов кіт, проходжувався довкола табору стійковий. Усміхнений блідолиций, мов злодій, прокрадався крізь галуззя беріз та буків і освічував таборову поляну та шатра, у яких здоровим молодечим сном спали українські пластуни та снили чарівну казку про «Велику Гру»...

ВЕСЕЛИЙ КУТОК

— Я вже вислала всю сьогоднішню пошту

— Чи ми беремо в полон?

— Гурра, ми вже на волі!

ПРИКАЗКИ ПРО ДРУЖБУ

Для приятеля нового не пускайся старого.

*

Скажи мені, хто твій товариш,
— тоді я скажу, хто — ти.

*

З ким поведешся, того й наберешся.

*

З добрим поживеш — добро переймеш, а з лихим
зійдешся — того й наберешся.

*

Яку дружбу заведеш, таке життя поведеш.

*

З добрими людьми завжди згоди можна дійти.

— Чому Ваш кіш на сміття сьогодні по
противному бої?

Дванадцята класа в 1946 році

1946

... і дванадцята класа в 1985 році

1985

Рис. Юрко Карбоніс

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"

що вплинули до 15 травня 1985 р.

ЗСА:

\$45.00 — Курінь УПС "Верховинки" з "Вечора Юнака" Пл. Станиці Нью-Йорк

Канада:

\$30.00 — XVI Курінь УПУ-ок ім. Цюпи Паліїв. Торонто з "Вечора Юнака".

\$50.00 — із пожертв замість квітів на могили (дивись нижче!)

125.00 (в тому \$95.- американських)

На дарункові передплати "Готуйсь" і "Юнака"

\$25.00 — в доповненні до збірки Куреня УПС-ок "Перші Стежі" на могилу бл. п. Мотрі Нинки Занко склали Марта і Нестор Базарки, Нью Йорк.

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п. пл. сен.

ІВАНА КОСТЮКА, ЛЧ

мого щирого Друга як і друга нашого "Юнака" складаю 25 дол. на Пресфонд нашого журналу

пл. сен. Ольга Кузьмович
редактор "Юнака"

Замість квітів на могилу

св. п.

пл. сен. МОТРИ НИНКИ ЗАНКО

на дарункові передплати "Готуйсь" і "Юнака"

\$25.00 Марта і Нестор Базарки

Замість квітів на свіжі могили

св. п.

ПАНАСА ПАНАСЮКА

Батька Оксани — члена Куреня УПС-ок "Перші Стежі" та

св. п.

ЕВГЕНІЙ ШАРКО

Матері Терені — члена Куреня УПС-ок "Перші Стежі" склала Кредитова Кооператива "Самопоміч"

у Балтіморі 50.00 дол. ам на прес-фонд "Юнака".

На панахиді за сл. п. МОТРЮ НИНКУ ЗАНКО, сестрінку Терені Бень зібрали присутні члени 17-го Куреня УПС-ок і 2-го Куреня УПС-ок на дарункові передплати журналів "Готуйсь" і "Юнак" у світлу пам'ять: Мотрі Нинки Занко, Панааса Панасюка і Євгенія Шарко датки 380 дол. ам.

Склали по 25.00 дол. — Наталка Коропецька, Оксана Коропецька, Люба і Теодосій Крупи, Оксана Панасюк; по 20 дол. — Ірина (?), Марія Гельбіг, Софія Геврик, Дозя Ластовецька, Христина і Богдан Певні, Ольга Парубчак, Слава Рубель, Неля Сохан, Марта Турчин; по 15.00 дол.: Іванка і Петро Ганкевичі, Люба і Славко Федуні; по 10.00 дол.: Еня Гасюк, Лукія Гриців, Ляриса Крупа, Лариса Онишкевич, Оля Савчук, Наталка Соневицька, Тася Турянська.

Вислови щирого співчуття подругам Терені й Оксані. Всім Членам обох Куренів "Перші Стежі" признання за вияв пошани й зберігання пам'яті по Померлих.

Редакція і Адміністрація "Готуйсь" і "Юнака"

СПИСОК ДАТКІВ на пресовий фонд "Юнака" які вплинули до 15 квітня 1985 р.

ЗСА

\$50.00 — Кредитова Кооператива "Самопоміч" у Балтіморі, (дивись "Замість квітів на могилу")

\$50.00 разом

Датки на дарункові передплати "Готуйсь" і "Юнак"

ЗСА

\$380.00 — 17 Курінь УПС-ок і 2 Курінь УСП-ок "Перші Стежі" (дивись "Замість квітів на могили").

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюроі

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.
Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Ірина і Роман Вжесневські

**THE FUTURE
BAKERY**

735 Queen St. West, Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!

Пластунки і Пластунки,
учні свято-миколаївських шкіл,
складайте свої ощадності у

**СВЯТО—МИКОЛАЇВСЬКІЙ
КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ**

Спілка приміщується в будинку
Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 336-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСТУНИ і ПЛАСТУНКИ

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

**Українська
Кредитова Спілка**

Централа 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької
Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto,
Ontario
Tel.: 762-6961

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

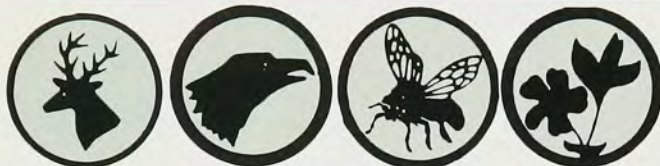
ОДИНОКА В ТОРОНТІ УКРАЇНСЬКА

COMMUNITY TRUST CO. LTD

2271 Bloor Street West
Toronto, Ontario M6S 1P1
Phone: (416) 763-7333

Приймає вклади і ощадності. —
Платить найвищі відсотки. —
Уділює особисті і моргеджові позики. —
Приймає і реєструє пенсійні плани і на
нові дома (PPC). — Полагоджує всі
банкові операції. — Завідує спадками і
довіреннями (траст).

ОЛЕНЬ

СОКІЛ

БДЖОЛА

БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ

"САМОПОМІЧ"

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 пол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 пол.

Щадіть, позичайте та полагоджуйте всі свої фінансові потреби в своїй рідній Українській Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки від звичайних ощадностей якого-небудь банку чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання думкам і почуттям яногось напрямку", — наже Оленсандер Тисовський-Дрот. Пластова преса саме й сприяє виконанню цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передплатуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і новачків та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал дорослого членства Пласту, Пластприяту і загалу батьків, які цікавляться вихованням і громадськими справами.

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED
REALTOR — INSURANCE BROKER

527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404
2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555
3359 Bloor St. W. Etobicoke — Tel.: 236-2666

INSURANCE:
2204 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5666

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303